

רשימת הזוגות, ואלה הלכו למשרד המועצה האזורית הקרובה ונישאו שם כדת ודין, כי בהולנד הנשואים אזרחיים. לזוגות אלה לא היו בעיות אישיות או ביורוקראטיות מההסדר הזה. בארץ כל אחד הלך לדרכו הוא; איש לא טרח לדרוש גירושין פורמאליים. בארץ הרב הסתפק בהצהרת הצדדים, שנישואיהם היו פיקטיביים לצורך עלייה.

ידענו שאנו עומדים להפליג, השאלה הייתה - מתי. יש בי אמון לכל, היכן, איפוא, המסר? ('Glauben den' hab' ich wohl, allein es fehlt die Botschaft) - אמר הרי ליטון, בהופכו את הציטטה מ'פאוסט' על הראש. גיורא יוספטל, מנהיג החלוץ הגרמני, עבר בוורקדורף וניסה לסגור, עד כמה שאפשר, את הדברים שנשארו פתוחים בגרמניה, ובין השאר גם להוציא את משפחתו ומשפחת אישתו. אישתו סנטה, אחותה של לולה, הייתה מרכזת מפעל 'עליית הנוער' בגרמניה. כעת עמדה בראש גרעין עלייה, שרצה עם עלייתו להקים בארץ קיבוץ חדש, ועד לעלייה על הקרקע להתקיים כפולגת עבודה ברעננה. הקבוצה הראשונה, בלוי סנטה, עלתה בדרך לגלית ואילו שאר הקבוצה - החלק היותר גדול - המתינו אי שם בגרמניה לעלייה ב'. גיורא ליווה את ראש החץ שלו בדרכו לארץ וחזר מיד לאירופה להמשיך ולרכז קבוצות לעלייה ב'. בדרך זו הגיעה אלינו קבוצה קטנה של חברים מאנגליה, כדי להצטרף אלינו, באם נצא... ובניתיים הוחל באריות החפצים. היות ואי אפשר היה, כך נאמר לנו, לקחת לאוניית המעפילים יותר מחפצים אישיים, היינו תרמיל, הוחלט שכל אחד יכין לעצמו מזוודה או ארגז, ואת המטען כולו הבטיחו המוסדות להעביר לארץ בהובלה נפרדת. עם זאת, הורו לחברים עם יעד משותף בארץ לארוז את חפציהם ביחד, כדי להוזיל את הוצאות ההובלה. התברר מאוחר יותר, שהיה זה המחזל הגדול ביותר של כל מבצע ההעפלה: הארגזים הגיעו לנמל חיפה כמתוכנן. אך שם שלטונות המכס (הבריטיים) היו מוכנים לשחררם רק לאחר תשלום המכס והאחסון. כמה מעט זה היה עולה ליחיד - ולחברי הגרעין לא היה הכסף. ניסינו לפנות למחלקת העלייה של הסוכנות ואפילו "התאחדות עולי גרמניה" לעזרה. זכינו רק במשיכות כתף. אשר לארגז שלי - הייתה לי הרגשה לא טובה והסתייגות מתוכנית ההובלה המשותפת, לכן שלחתי את המטען שלי באופן פרטי, לכתובתה של עלי, בת דודתי, בחיפה.

כעת העניינים התחילו לזוז, וידענו שבתחילת הקיץ עלינו להפליג. מוסדות וורקדורף החליטו להעניק שיעורי ירי ל"עולים בכח". העניין נעטף במעטה של סודיות - אך מה שיצא היה בסך הכל דבר צנוע למדי: ירי בנשק חם בהדרכת סמל. על זריקת רימונים שמענו הרצאה מפורטת מאורי קוך.

בשבוע הראשון של חודש יוני הגיעו, דרך פראג, ארנסט ומרגוט מברסלאו עם הוריהם, הדוד מנה (עמנואל) פינקוס והדודה לאה. הם ברחו מברסלאו לפראג ושם הצליחו להשיג אשרת כניסה לארה"ב לכולם, ע"י קשרי משפחה. התלווה אליהם גרט מפריאנוולדה, שגם הוא נקלע לפראג ולמזלו הצליח לזכות בכניסה לאמריקה. נפגשנו בבית מלון מפואר באמסטרדם (לפחות מ-5 כוכבים דודי מנה אף פעם לא נכנס), הלינו גם אותי שם בלילה. סיפרתי כבר, שהם היו, עם הורי, קורבנותיו של עו"ד נוימן. למחרת הלכנו לנוימן האח, שתמיד שימש ככתובת הפושע. דודי מנה היה איש טוב לב, שלא היה מסוגל להרוג זבוב, אך היה חזק וגבה קומה והיה יכול להציג הופעה חיצונית של בריון או גנגסטר. כנזה נכנס לנוימן. כעבור חצי שעה יצא ובכיסו כל התכשיטים של הורי וסכום כסף גדול לא מוגדר. הוא מסר לי את התכשיטים, שבהם נוימן לא נגע. על הכסף לא דיבר, אבל מסר לי התחייבות תשלום בכתב על כל הסכום שנוימן היה חייב להורי. בזה נפרדנו; הם הפליגו לנו יורק והקימו שם מחדש את חנות העתיקות שהתקיימה עד שסטפי סגרה אותה. אבי נפגע קשות שמסרתי לו בפגישתנו האחרונה על ה"הסדר". יתכן והיה עלי לעמוד יותר על האינטרסים שלי ולא תת למנה פינקוס לזכות בכל סכום הכסף בעצמו, ולדרוש לחלק יחסית את ההפסד. הייתי מאוד נאיבי ולא ידעתי כיצד לנהוג; הייתי חסר ניסיון חיים. אימי כנראה התגברה על הפרשה, כי במשך השנים, לאחר מות אבי, קיימה קשרים עם אחותה ויחס חם לארנסט, עד למותם. האפילווג לפרשה היה בתחילת שנות השבעים. יום אחד פנה אלי יהודי בשם נוימן, חבר גבעת ברנר, שהציג עצמו גם כן כקורבן מעילות העו"ד נוימן באמסטרדם. הוא סיפר לי, מה שהיה ידוע לי מכבר, שאלמנתו הנוכחיה של המועל חיה כאישה עשירה באמסטרדם; ברצונו לתבוע אותה לדין על מעילות בעלה מנוח. הבעיה היא שזו תביעה אזרחית ולא פלילית, ובתי המשפט ההולנדים דורשים הפקדת 60% מסכום התביעה עם הגשתה. בזאת, בנוסף להוצאות ייצוג משפטי, בודאי לא יכולתי לעמוד. לא היה לי הכסף, ולכן גם לא בדקתי אם היו בכלל סיכויים לזכות במשפט. איני נוטה להאמין שכן. ידעתי גם, שהאלמנה טענה, שהיא עשירה בזכות עצמה ולא היה לה קשר לעסקות בעלה.